

Ismertem a megboldogultat

Nem akarok sem nagyképű, sem dicsekvő lenni, mikor azt mondom, hogy senkit sem ismertem annyira, mint a gyászoló családot és a megboldogultat. A dicsekvésnek azért sincs helye, mert az általános iskolától az egyetemig a legfontosabb tananyag a megboldogultról, testvéreiről és a jószágos szívükről szólt. Számomra különösen érdekes volt ennek a nagycsaládnak az élettörténete, mert azt terjesztették önmagukról, hogy ők a *halhatatlanok*. Mindenki élete véges, csak ők, akik a testvériség szellemében nevelkedtek, kiknek a vallása is ez volt; csak ők nem tűnhetnek el ebből a világból. Küldetésstudatukat, félisteni hatalmukat abból merítették, hogy nekik mindent megbocsátottak, és ajándékokkal halmozták el őket az igazi hatalmaságok. Bármekkora bajt is keverték, a végén minden meg lett nekik bocsátva, sőt még a legmerészebb álmaikat is teljesítették. Például, a legrámenősebb testvér kitalálta, hogy a három királyfinak (akik közül kettő nem volt király), szüksége van egy közös országra. A hatalmasságok egy nagy világégés kiprovokálásának fejében megígérték, hogy megteremtik az új államot. Mint tudjuk, új országot csakis a meglévő országok kárára lehet teremteni, amit - szerintük - már mindenki nagyon várt, mert a leszakítandó területeken élő emberektől az anyaországuk már régen meg akart szabadulni. Ezekkel az újonnan alakult államokkal a lehető legjobb szolgálatot tették az emberiségnek. Az ehhez hasonló igaz, és igazságos politizálással elérték, hogy a második világégés után a hatalmasságok újfent megerősítették őket hatalmukban. Semmivel sem kellett elszámolniuk, még a királyokat sem keresték rajtuk, ezért hihették mind többen, hogy a kiválasztott nép leszármazottai. A szerencsájük akkor fordult el tőlük, amikor már nemcsak hitték, hogy kiválasztottak, hanem meg is voltak győződve a halhatatlanságukról, tévedhetetlenségükről. Nemcsak hogy nem hallgattak többé az igazi hatalmaságokra, hanem még nyilvánosan is meghazudtolták, sőt ellenségnek kiáltották ki őket. A világ urainak nem tetszett ez a nagyravágás, ezért mielőtt levették volna róluk a kezüket, elhintették köztük a sza-

badságvágyra keresztelt romboló vírust. A kór tünetei lassan felismerhetővé váltak mindenki számára. A kiválasztottak körében a dolog akkor kezdett gyanússá válni, amikor a családfő, azaz a „főpap”, aki megteremtette ezt a testvéri közösséget, hosszas tusakodás után meghalt. Ekkor már nemcsak a szomszédok, az ismerősök, hanem a családtagok is kételkedni kezdtek a saját halhatatlanságukban. A családfő halála után tíz évvel, a gyerekeket egy addig ismeretlen vírus fertőzte meg; ez a kór egymás után távolította el őket az élők sorából. Senki sem mondhatja, hogy a legidősebb, a legerősebb és a leggazdagabbnak mutakozó gyerek nem tett meg mindent, hogy a gyászos vég ne következzen be. Mindenféle praktikát bevetett a családtagok megmentése érdekében, még a fekete mágiától sem riadt vissza. Természetesen minden igyekezete hiábavaló volt, mert a testvérek, mint egy rossz krimiben, egymás után múltak ki, a fent említett gyógyíthatatlan járványtól. Nem segített rajtuk még az orvosi beavatkozás, a testvéri gondoskodás sem. Pedig ehhez értenek legjobban, hiszen az összes eddigi beavatkozásból mindig győztesen, és ami nem mellékes, gazdagabban kerültek ki. Egyet azonban elfelejtettek, azt, hogy a hátuk mögött mindig ott állt az igazi hatalmasság, amely nélkül semmit sem érnek; még a saját egészségüket sem tudják megvédeni. Tegnap (február 17-én) távozott a 12-ben született gyerek is, akinek az elvesztése akkora fájdalmat okozott az egyetlen életben maradt testvérnek, hogy egy rövid időre elvesztette józan eszét. Mert mivel mással lehetne megmagyarázni azokat az irracionális dolgokat, amelyeket a halál bejelentése után elkövetett. Először is nem akarja elfogadni az orvosi konzílium által hitelesített, a halál beálltáról kiállított jelentést. A hónapokkal előre pontosan megjelölt időben bekövetkezett halál utáni nagy fájdalmában törni-zúzni kezdett mindent a lakásban. Fájdalmát a szomszédok és a távoli rokonok nehezen értik, hiszen már hét évvel ezelőtt egy külföldi szakemberekből álló csoport (Kumanovóban) írásban adta, hogy ezt a testvért is megfertőzte az a gyógyíthatatlan vírus, ami miatt a többiek is

eltávoztak. Tavaly tavasszal, napra pontosan megmondták, hogy melyik hónapban hány óraker következik be ez az elkerülhetetlen esemény. Ezért nem értjük ezt a nagy elkeseredést, ezt az önpusztító dühöngést, hogy összeverjük az unokánk számítógépét, szétverjük a konyha ablakát, megtagadjuk, sőt ellenségnek tekintjük azokat a közeli és távoli rokonokat, szomszédokat, akik elismerik a halál beálltát. A távozóról szépet vagy semmit, tartja a népi bölcsesség, amit ebben az esetben is jó lenne betartani, mert a körükből eltávozóról valóban csak jót lehet mondani. A most távozót én hatvan éve ismerem, akiről csakis jót és szépet tudok mondani. Minden munkát zokszó nélkül elvégzett, békésen tűrte a legdurvább megalázást, azt, hogy elvették még a szavazati jogát is, gyerekeit nem engedték vezető po-

zicióba..., egyszóval másodrangú emberként kezelték. Mindennek ellenére sohasem panaszkodott, türelmesen viselte a sorscsapásokat, sokáig viaskodott a végzetes kórral, aminek végül is megadta magát. Most az lenne a legjobb – így gondolja a többi szomszéd, ismerős is -, hogy minél előbb megtörténne a temetés, a testvér elvesztésén siránkozó megértenék, hogy másokat is ért már ilyen – ha nem nagyobb - tragédia. Bármennyire is fájdalmas egy testvér előre bejelentett elvesztése, a temetést minél előbb meg kell tartani, mert csak így lehet tovább lépni. Azzal, hogy nem fogadjuk el a halál beálltáról kiállított okiratot, azokat pedig, akik ezt megteszik, mi halottá nyilvánítjuk – azzal nem tudunk visszahozni senkit sem. Eddig még senkinek sem sikerült.

